

се замислеше и обичаше да говори за покойната си жена не за Маньонка но за първата, види се още я жалеше и не можеше да я забрави когато Маньонка съкаше никога не е съществувала във свѣта и не е била негова жена. Той бѣше принуден да живѣе само съ ~~кѣ~~ единия си синъ Груйо които остана при него и отказа да се учи. Дргия Станко следъ като свърши грѣдския гимназионъ замина въ Русия и отъ тамъ рѣдко даже се обаждаше а презъ цѣлото си губене тамъ никакъ не си доиде да види баща ^{си}. Стария знаеше че тамъ той учи нѣкакви науки но точно какви не можеше да каже. Колкото пъкъ за Петра, когото дѣдо му известенъ чорбаджия тамъ взема той даже не знаеше къде е, макаръ че никога не преставаше да мисли за него. Отъ смърта на ~~Ивля~~ майка му съ бабалѣкѣтъ си той не бѣше добре пъкъ и детето нито веднажъ не го изпратиха на кама^т. Очевидно тѣ го мразѣха и той ~~китяхкорхъ~~ отъ гордосъ не искаше да ги пита, колкото и да се интересуваше за него. Едва ~~крякхххххххххххххх~~ единъ месецъ преди да станатъ ония събития които турѣтъ началото на нашия разказъ той се научи че Петръ билъ изпратенъ въ Парижъ отъ дѣла си. Това чорбаджи Вѣлко научи отъ едно писмо което пристигна отъ Русия отъ Станко. Блатята си пишеха и Станко съобщаваше че ~~неговия~~ нееднороденъ братъ искалъ да си дойде въ Пловдивъ за да види баща си и че самъ той искалъ да прекара лѣтото при баща си. Стария колкото се зарадва толкова и уплаши отъ това съобщение. Боеие се той отъ Петра и даже желасие сѣга никакъ да не го вижда, особено при обстоятелствата, които изведнажъ се явиха напоследѣкъ.

Между него и Стефанаци изникна нѣкакъвъ споръ по отношение на наследството което Маньонка му остави. Работата бѣше по-скоро въ това че старчето хептенъ я подкара презъ просото: неговитѣ любовни прикличения станаха за приказъ и за смѣхъ: въ къщата си открито правеше соломски развратъ. Тамъ то собираше кичени и турпи, въртѣха се гивинлий удрѣха дарабуки и се извиваха всредъ ношъ маанета. Доиде отъ Търново и балдаза му гъркинята Зоя извъбрелно красива и развратна и тогава се почна наистина нешо свииско и ~~неуписуемо~~ и ~~накхххххххххххххх~~ напровала разпуснато. Града тещеше и гърмене отъ приказки за подвизитѣ на киръ Стефанаци, цѣлия градъ се извървя да гледа красивата гъркиня, на мнозина лигитѣ имъ течаха и най-виднитѣ туркси чиновници изведнажъ заобиколиха киръ Стефанаци. на рѣчъ го понесоха ~~ихххххххххххххх~~ и не се отделиха отъ него. Отъ това старчето стана капризно и опърничево като ~~ххххххх~~ муле. Започна на всѣкитого да се плеви нахалници да пала както му дойде и ствсемъ се изуми.